

Arrest

nr. 123 640 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2013, ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 22 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde op 8 maart 2007 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op 9 maart 2007 een asielaanvraag in.

Op 17 april 2007 werd door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse zaken beslist de asielaanvraag van verzoeker als onontvankelijk te beschouwen en hem het verblijf in het Rijk te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die aan verzoeker werd betekend.

Door verzoeker werd een dringend beroep tegen de te zijnen opzichte genomen beslissing ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beslissing die

aan verzoeker ter kennis werd gebracht, waarna deze er bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beroep tegen instelde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde bij arrest nr. 18.05 van 18 september 2007 eveneens dat de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker diende te worden geweigerd.

Op 21 november 2007 heeft de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten genomen, bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker werd betekend op 10 december 2007.

Op 18 december 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd op 11 februari 2008 beslist te weigeren verzoekers tweede asielaanvraag in overweging te nemen, beslissing die op 11 februari 2008 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en waartegen verzoeker annulatieberoep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 19 februari 2008 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd op 23 april 2008 beslist te weigeren verzoekers derde asielaanvraag in overweging te nemen, beslissing die op 23 april 2008 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

Op 29 april 2008 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Bij arrest nr. 12.436 van 10 juni 2008 verwierp de Raad voor vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep van verzoeker tegen de beslissing van 11 februari 2008

Op 18 september 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beslissing waartegen verzoeker beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 20.545 van 16 december 2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, arrest waartegen verzoeker een verzoek tot nietigverklaring indiende bij de Raad van State.

Op 27 november 2008 en op 29 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in conform art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 3910 van 22 januari 2009 werd door de Raad van State verzoekers verzoek tot nietigverklaring niet toelaatbaar verklaard.

Op 16 februari 2009 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 27 februari 2009 werd door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid beslist te weigeren verzoekers vijfde asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 27 maart 2009 diende verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 29 april 2009 werd door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van verzoekers asielaanvraag.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 30 oktober 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 5 mei 2009 werd door verzoeker een zevende asielaanvraag ingediend.

Diezelfde dag werd een beslissing genomen houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 26 mei 2009 diende verzoeker een achtste asielaanvraag in.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 17 juni 2009 een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 23.06.2009 diende verzoeker een negende asielaanvraag in, die op 17 augustus 2009 werd afgesloten met een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Verzoeker diende op 9 september 2009 een tiende asielaanvraag in die op 12 oktober 2009 werd afgesloten met een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 november 2009 diende verzoeker een elfde asielaanvraag in, die op 12 januari 2010 werd afgesloten met een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 12 oktober 2009 nam de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Verzoeker diende op 8 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juli 2011 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Verzoeker werd op 12 april 2010 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf.

De ambtenaar-geneesheer verleende op 4 november 2013 een medisch advies.

Op 8 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...) () nationaliteit: Afghanistan geboren te (...) op (...)

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.06.2011, deel ik u mee dat dit verzoek **ongegrond** is.*

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Er worden medische elementen aangehaald voor verzoeker. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 04.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

I. kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

II. kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 8 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 is hij een vreemdeling vrijgesteld van

*de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:
Regelmatig verblijf overschreden sedert 21.12.2010."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Betreffende de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 KB van 17 mei 2007. Ten aanzien van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM.

Samengevat stelt verzoeker dat hij diverse medische verslagen had voorgelegd maar dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle concrete en individuele elementen. Verzoeker stelt dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar rechtspraak van het EHRM maar dat deze onvoldoende juridisch onderlegt is om ter zake correcte juridisch-technische uitspraken te formuleren. Verzoeker is voorts van mening dat de ambtenaar-geneesheer de wettelijke bepalingen op een foutieve wijze heeft geïnterpreteerd door de criteria van artikel 9ter gelijk te stellen aan de rechtspraak van artikel 3 EVRM. Het is immers duidelijk dat de Belgische wetgever het criterium voor medische regularisatie niet strikt beperkt tot de rechtspraak van het EHRM. Ook is de ambtenaar-geneesheer tot het besluit gekomen dat de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend zijn terwijl nergens in de bepalingen van artikel 9ter een directe levensbedreiging wordt geëist, noch een kritieke gezondheidstoestand, noch een acute levensbedreiging. Verzoeker stelt ook vast dat de ambtenaar-geneesheer geen deugdelijk onderzoek heeft gedaan naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoekers herkomstland. Verzoeker betoogt voorts dat hij niet aan medisch onderzoek is onderworpen terwijl dit zeker een ander licht op de zaak had geworpen. Evenmin heeft de ambtenaar-geneesheer een deskundige geraadpleegd. Verzoeker stelt ten slotte een schending van artikel 3 EVRM vast aangezien met het bevel om het grondgebied te verlaten de noodzakelijke medische behandeling die verzoeker ondergaat zou onderbroken worden.

2.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele peyoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene en zelfs onbehandeld er geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling aangezien ook zonder verdere behandeling een gunstige evolutie hier de regel is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet definieert een ziekte die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging aan een vreemdeling door te bepalen dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in land van herkomst of het land van verblijf van de betrokken vreemdeling.

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de verwijzing naar artikel 3 EVRM die door verzoeker wordt bekritiseerd stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies inderdaad naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Daargelaten de vraag of deze verwijzingen daadwerkelijk een eigen interpretatie van de daarin genoemde rechtspraak van het EHRM uitmaken, dient te worden opgemerkt dat uit de overige vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM overbodig is. Nergens in het advies van de ambtenaar-geneesheer, noch overigens in de bestreden beslissing, wordt uit de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM enige gevolgtrekking afgeleid met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van verzoekers medische problematiek. De concrete vaststellingen aangegeven in de analyse staan volledig los van de thans betwiste verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de bewijsplicht die inzake artikel 3 van het EVRM op de zieke vreemdeling rust. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoekers kunnen hebben bij hun kritiek tegen dergelijke overbodige verwijzingen die de wettigheid van de bestreden beslissing hoe dan ook niet in het gedrang kunnen brengen. De kritiek aangaande de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en de beweerde interpretatie van de rechtspraak van het EHRM is derhalve niet dienstig.

Waar verzoeker dienaangaande nog stelt dat de ambtenaar-geneesheer de wettelijke bepalingen op een totaal foutieve manier interpreteert door de criteria van artikel 9ter gelijk te stellen aan de rechtspraak van het EHRM merkt de Raad op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk twee mogelijkheden inhoudt wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze zich bij zijn beoordeling niet beperkt heeft tot mogelijke levensbedreigende aspecten van de aandoening maar ook vastgesteld heeft dat de behandeling van de aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel waardoor er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Waar verzoeker aangeeft dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter een directe levensbedreiging wordt vereist merkt de Raad op dat, gelet op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan verzoeker lijdt al dan niet kennelijk beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname dat dit kennelijk niet het geval is derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing.

Uit het omstandige advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij onderzocht werden door voormelde, doch dat deze vaststelde dat deze aandoeningen geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. De ambtenaar-geneesheer motiveert hierbij uitdrukkelijk dat de PTSS ook zonder behandeling zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin en dat de behandeling enkel symptomatisch is en zeker niet essentieel, waarbij wordt ingegaan op de hypothese dat de behandeling in het herkomstland niet beschikbaar zou zijn. Het advies stelt dienaangaande :

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05. N v. United Kingdom; EHRM2 mei 1997. nr. 30240196, O. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de orthopedische problematiek dient

gesteld dat dit een stabiel gegeven is waarvoor geen behandeling mogelijk is. Aangaande de PTSS dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel. (onderlijning en vetschrift toegevoegd)."

Nu de vooropgestelde medische behandeling niet essentieel, en dus niet noodzakelijk, wordt geacht, valt niet in te zien waarom van de ambtenaar-geneesheer nog verwacht zou kunnen worden dat hij uitdrukkelijk motiveert aangaande de daadwerkelijke behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Verzoekers kritiek volgens dewelke de arts-adviseur verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen en ook geen andere deskundige heeft geraadpleegd, kan niet dienstig worden aangenomen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet " *Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*" blijkt immers dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur behoort om te beslissen verzoeker al dan niet aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen.". *In casu* heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is "*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*" (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Zulke verplichting kan evenmin worden gelezen in artikel 4 van het koninklijk besluit van 27 mei 2007. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een ziekte heeft die een medische behandeling vereist die in zijn land van herkomst niet beschikbaar zou zijn, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat "een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst een schending inhoudt van artikel 3 EVRM." De ambtenaar-geneesheer had immers in zijn advies gesteld dat "*De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.*"

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op basis van een advies van een ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste de door verzoeker aangebrachte medische attesten aan een zorgvuldige analyse heeft onderworpen. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting of van enig ander niet nader toegelicht algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker heeft met zijn betoog niet aannemelijk kunnen maken dat het oordeel dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter , § 1 van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of zou tot stand gekomen zijn met miskenning van de beschikbare feitelijke gegevens. Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de analyse zoals die verricht werd door de ambtenaar-geneesheer doch hij toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met machtsoverschrijding.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER